

Պարույր Սևակ

Իրիկնամուտ

Իր արդուզարդից օրը մերկացավ՝
Խափշիկուիտու պես,
Ու մնաց այնպես, ինչպես կար՝ սևո՛ւկ:
Աստղերը վերում՝
Շնիկների պես,
Պագեցին կրկին:
Ցրտեց:
Լույսերը հետո՛ կվառվեն:
Օրվա այս պահին
Մեղք է գբաղվել որևէ գործով:
Մեղք է մինչև իսկ շոյել ու սիրել:
Թո՛ղ գսպանակված ու ամենամուտ լռությունը գա,
Ու նրա շնչից՝
Թորքերի նման դանդա՛ղ ուռչելով՝
Ամանեղենը թո՛ղ խոհանոցում ինքն իրեն գնգա,
Իսկ քարանձավում մեր ականջների
Թո՛ղ չղջիկի պես ձայները քնեն,
Եվ աստվածները զարթնեն մեր հոգում՝
Մեզ հաշտեցնելով ցրտին ու մթին...
Ի՛նչ լավ է, որ դու
Չես ապրել սիրո արվարձաններում

Եվ միայն նրա կենտրոնը գիտես:

Ի՛նչ լավ է, որ քո

Նորածնորեն դիզված մազերում

Ունես հնաբույր բարության հետքեր՝

Թելեր սպիտակ:

Ի՛նչ լավ է, որ դու լռում ես կողքիս՝

Անտառաբնակ արհիսի նման,

Իսկ քո տամկացած աչքերում հիմա

Թառում են ահա փոքրիկ փաայաններ...

Ափսո՛ւ... ուրեմըն՝ լույսերն են վառվում:

26.XI.1963թ.

Երևան